

Værgeraadsløven kunde og burde indskrænke Børnebeskyttelsesbestemmelserne. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at nedlægge en bestemt Protest mod den Opfattelse, som her er blevet fremsat. Det forekommer mig, at naar man vil tage ganske roligt og lidenskabsløst paa det, vil man se, at Askø-Affæren er blevet saa vanskelig, fordi i denne Sag Bestræbelserne for at beskytte Børnene tørner sammen med Kravet om Hjemmenes Fredlystshed. Men det er for øvrigt Tilfældet i de fleste Værgeraadssager. At det her drejer sig om et Præstehjem, det er det usædvanlige. Men selvfølgelig skal Loven gælde for alle. Og yderligere kommer saa hertil det religiøse Moment, der gør Sagen endnu mere indviklet og vanskelig. Men hvis det nu er saaledes, at det var et alvorligt Tilfælde, hvor Autoriteterne ikke kunde undlade at skride ind — og jeg kan med min bedste Villie ikke se anderledes paa Sagen og kan ikke se rettere, end at Autoriteterne i Virkeligheden har taget varsomt og med Forstaaelse og Skønsomhed paa Sagen —, ja, saa er det urigtigt, at man giver det Billede af Sagen, som jeg skildrede før, at man betegner det hele som en ulovlig Fremgangsmaade og som en Voldshandling fra Autoriteternes Side. Askø-Affæren er ikke nogen uvigtig Sag. Hvis der er handlet urigtigt i den, saa bør det bestemt forebygges, at noget saadant kan ske en anden Gang. Jeg kunde ønske, at denne Sag blev klarlagt, saa at man fik alle Oplysninger om, hvorledes det egentlig forholder sig med den, og saaledes, at Offentligheden kunde danne sig et Skøn over, hvad der egentlig er foregaaet. Jeg finder det nemlig yderst uheldigt, at der rundt om i vort Folk findes Nervøsitet overfor Værgeraadene og deres Virksomhed for at værne Børnene. Det skulde gerne være saaledes, at man — undtagen netop der, hvor Værgeraadenes Indgriben er nødvendig — saa med Tillid og Tryghed paa Værgeraadenes Virksomhed. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at den Læge, der i lang Tid har haft Børnene under Behandling, nu udtalte sig om Sagen, og at dette kunde virke klarende. Jeg hørte, at den højtærede Justitsminister i en Replik til det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) udtalte, at han sad inde med Oplysninger om denne Sag, der kunde virke klarende. Jeg vil opfordre den højtærede Minister til at fremkomme med saadanne Oplysninger. Det er ikke for at komme nogen som helst Person til Livs — det behøver jeg vel ikke at sige —, men det er, fordi

det er et Principspørgsmaal, der har min allerstørste Interesse, om der er handlet rigtigt her.

Til sidst vil jeg udtale min Glæde over, at der nu er almindelig Enighed om at komme de Folk til Hjælp, som lider haardt under Dyrtiden. Her vil jeg gerne fremsætte en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister angaaende Formen for dette nye, øgede Dyrtidstillæg. Der bør efter min Mening gøres alt, hvad der gøres kan, for at det nye, øgede Dyrtidstillæg, som Stat og Kommune skal hjælpes om at give, ikke bliver en Fattighjælp, ja, heller ikke bliver en Hjælpekassehjælp. Det maa være en Hjælp, der bliver givet under saadanne Former, at der ikke er noget som helst krænkende ved at modtage den, og jeg vil lægge megen Vægt paa, at der bliver givet denne Hjælp en saa almen Karakter som muligt. Selv om det skulde hænde, at en eller anden velstaaende fik et Brød billigere, kom vi nok ud over det; men derimod er det vanskeligt at komme over den Demoralisation, det vilde medføre, hvis vi indførte Forhold og Anordninger af en saadan Art, at store Dele af Befolkningen, der vil arbejde og kan arbejde og tjene noget, ikke kan klare sig selv, men maa ty til det offentlige for at eksistere. Derfor mener jeg, at den øgede Dyrtidshjælp maa gives under saa almene Forhold som muligt.

Anden Viceformand (Poulsen): Folketingsmanden for Thisted Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Munk-Poulsen: Det ærede Medlem, der sidst talte, befattede sig en hel Del med Askø-Affæren og udtalte, at han aldeles ikke kunde forstaa Præsten. Selv om jeg ikke vilde have gjort det samme som Præsten i det Tilfælde, saa synes jeg dog, at jeg saa usigelig godt kan forstaa Præsten. Præsten har jo ment, at han her handlede i Henhold til sin Bibel, at han var berettiget til at have Lov til at tro helt ud det, der stod i den, og til at kunne handle ud fra den Forudsætning. Derfor synes jeg, at man godt kan forstaa ham, selv om man ikke vilde gøre det samme.

Jeg vil dernæst sige, at jeg synes ikke, at det passer rigtig sammen, at det har været Medyndk, der har drevet Befolkningen til at være saa ivrig i den Sag, samtidig med, at Lægen erklærer, at til at begynde med var Behandlingen god nok; for det maatte jo netop særlig være i Begyndelsen, at Medyndken var vakt.